

ROBYN CARR

Met

**NIEUW
VERTROUWEN**

Vertaling Karin de Haas

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2010 Robyn Carr
Oorspronkelijke titel: *Angel's Peak*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2011 HarperCollins Holland
Vertaling: Karin de Haas
Omslagontwerp: HarperCollins Holland
Omslagbeeld: © Damian Markutt / Unsplash
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0839 4
ISBN 978 94 027 6157 3 (e-book)

NUR 302
Eerste druk in deze editie juli 2021

Originele uitgave verschenen bij MIRA Books®, Toronto, Canada.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Na zonsondergang viel er voor Sean Riordan weinig te beleven in Virgin River, tenzij hij bij zijn broer Luke thuis wilde rondhangen bij het vuur.

Rustig bij de open haard zitten terwijl Luke en zijn kersverse bruid Shelby tegen elkaar aan kropen en elkaar lieve woordjes in het oor fluisterden, was een vorm van marteling waar hij wel buiten kon. Soms deden de twee tortelduifjes net alsof ze moe waren, zodat ze zich al om acht uur in hun slaapkamer konden terugtrekken. Meestal maakte Sean het hun gemakkelijk door naar een van de grotere kustplaatsen te rijden en daar wat rond te kijken, en wie weet een leuke vrouw voor zichzelf te ontmoeten.

Sean was als straaljagerpilot gestationeerd op de luchtmachtbasis van Beale, in Noord-Californië, enkele uren ten zuiden van Virgin River. Hij had een karrenvracht vakantie-dagen opgespaard, waarvan hij er slechts een beperkt aantal mee kon nemen naar het volgende jaar, en dus had hij een paar maanden zoek te brengen. Enkele weken eerder was hij getuige geweest bij het huwelijk van zijn broer. Na de bruiloft had hij besloten in Virgin River te blijven en een deel van zijn verlofdagen op te nemen. Hoewel Luke en Shelby pas getrouwd waren, had hij niet het idee dat hij hen stoorde in hun wittebroodsweken door rond te blijven hangen. Al dat innige

gedoe had niet zozeer te maken met hun pasgehuwde status, maar was eerder een gevolg van de prilheid van hun relatie. De twee hadden elkaar pas een jaar geleden ontmoet. De verliefdheid spatte ervan af, en ze konden hun handen nauwelijks van elkaar afhouden.

Tot Seans verbazing werd er heel wat gepraat over het verwekken van baby's. Dat zijn broer toe was aan gezinsuitbreiding had hij niet verwacht, hoewel hij zich kon voorstellen dat Luke het helemaal niet erg vond om avond aan avond te proberen zijn mooie jonge vrouw zwanger te maken.

Overdag had Sean van alles te doen. Er moest heel wat onderhoud worden gepleegd aan de blokhutten die hij en zijn broer samen als investering hadden aangeschaft, en die Luke nu beheerde en verhuurde. Verder viste en jaagde hij – het hertenseizoen was nog in volle gang, en in de rivier, die vlak voor Lukes huis langs liep, wemelde het van de vette zalm en forel. Luke en zijn hulpje Art vingen zoveel vis dat Luke elektriciteit in de schuur had moeten aanleggen om een grote vriezer neer te kunnen zetten.

Het viel niet te ontkennen dat Virgin River een vent met een overschot aan vrije tijd heel wat te bieden had. In de natuur was Sean in zijn element, en de herfstkleuren in de ochtend waren fantastisch. Het zou niet lang duren voordat de eerste sneeuw zou vallen, en kort daarna zou hij moeten terugkeren naar Beale.

In de tussentijd moest hij zich ook 's avonds zien te vermaken, en dus was hij op zoek naar een leuke bar met een haardvuur waarbij hij zich kon ontspannen – bij voorkeur eentje waar zijn broer en schoonzus níét voor zaten te knuffelen.

‘Zal ik er nog eentje voor je tappen, vriend?’ vroeg de barman hem.

‘Nee, dank je. Zeg, ik ben hier niet naar binnen gestapt om de architectuur te bewonderen, maar het houtsnijwerk is echt prachtig,’ zei Sean.

De barman lachte. ‘Laat me raden: je komt niet van hier, en je zit bij het leger.’

‘Dat laatste zie je vast aan mijn kapsel, maar dat eerste...’

‘Dit is houthakkersland, en deze bar is helemaal opgetrokken uit eiken. In de tijd van de bouw was het hout waarschijnlijk goedkoper dan de spijkers. Als je hiervandaan kwam, zou je weten dat dergelijk vakmanschap hier heel gewoon is. Vertel eens, wat brengt je naar deze contreien?’

Hij nam een slok van zijn bier. ‘Ik heb wat verloftijd opgenomen, en ik logeer bij mijn broer. Vroeger ging ik altijd met hem stappen, maar zijn uitgaansdagen zitten erop.’

‘Oorlogswond?’

‘Strijd tussen de seksen. Hij is net getrouwd.’

De barman float. ‘Gecondoleerd.’

Vanavond was Sean terechtgekomen in een bar-restaurant in Arcata. Hij was aan het uiteinde van de bar gaan zitten, waar hij goed zicht had op de ruimte en de overige gasten. Tot nu toe leek het erop dat alle vrouwen vergezeld werden door een man, maar dat mocht wat hem betrof de pret niet drukken. Hij was er niet per definitie op uit om een vrouw aan de haak te slaan. Soms was het genoeg om eenvoudig van het uitzicht te genieten. Aangezien hij nog een week of zes in deze uithoek van de wereld door zou brengen, had hij echter niets tegen op het idee een meisje te ontmoeten, met haar uit te gaan, haar misschien zelfs intiem te leren kennen.

Zijn gedachten werden onderbroken toen de deur opening en een groep lachende vrouwen de bar binnen stapte. Bingo, dacht hij. Hoewel hij een aardig stukje bij de ingang vandaan zat, kon hij zien dat de vrouwen het oog heel wat te bieden hadden. De eerste was klein, donker, mollig op een aantrekkelijke manier. De tweede was lang, slank en atletisch gebouwd, met steil zijdeachtig blond haar. Een hardlooper of een fitnessfanaat, zo te zien. Na haar volgde een roodharige jongedame van gemiddelde lengte, met een vrouwelijk figuur, twinkelende ogen en een stralende glimlach. Een lopend buffet van vrouwelijk schoon, dacht hij vol waardering. Hij had geen uitgesproken voorkeur voor een bepaald type; allerlei soorten vrouwen konden op zijn waardering rekenen. De laatste was – Franci?

Onmogelijk, hield hij zichzelf voor. Zijn verbeelding ging weer eens met hem op de loop. Hoe vaak had hij niet gedacht haar te zien, om vervolgens te moeten concluderen dat hij zich had vergist? Trouwens, Franci had lang steil haar, en de kastanjebruine lokken van deze vrouw waren superkort geknipt. Bij een ander zou het misschien mannelijk staan, maar deze vrouw maakte het juist supersexy. Haar donkere ogen leken er nog twee keer zo groot door.

De vrouw met het korte haar trok haar jas uit. Ze was iets dunner dan Franci, maar het scheelde niet veel. Haar wenkbrauwen waren in elk geval identiek aan die van Franci – een fraaie smalle uitdagende boog boven die grote ogen met de volle wimpers. De aanblik maakte dat hij haar plotseling vreselijk miste.

Onder de jas kwam een jurk van ragfijne stof tevoorschijn. Hij was donkerpaars, viel vloeiend om haar lichaam en werd

rond haar middel bijeengehouden door een brede ceintuur. De snit en de stof accentueerden de perfecte borsten, de slanke taille en de lange benen van de vrouw. Franci had zelden jurken gedragen, maar daar had Sean nooit mee gezeten. In een strakke spijkerbroek hadden haar welgevormde benen en achterwerk er altijd bijzonder smakelijk uitgezien. Deze jurk was echter niet slecht. Helemáál niet slecht.

De vier vrouwen namen plaats aan een tafeltje bij het raam, aan de voorkant van het restaurant. Ze waren beladen met tassen, dozen en van die feestelijke kleine tasjes waar drogisten en parfumerieën hun producten in verpakten. Zou een van hen soms jarig zijn? Degene die op zijn oude vriendin leek, sloeg haar benen over elkaar, en de split aan de zijkant van de jurk onthulde een verrukkelijk stukje dijbeen. Lieve hemel. Zijn ogen leken als magneten naar dat goed gevormde been te worden getrokken, en zijn lendenen verstrakten.

Toen lachte ze. Lieve God, het wás Franci. En als zij het niet was, dan had ze een tweelingzus van wier bestaan hij tot nu toe niet op de hoogte was geweest. Zoals ze haar hoofd in haar nek legde en voluit lachte, vol vreugde en passie... Dat was precies zoals Franci altijd lachte, diep van binnenuit. Zo huilde ze trouwens ook.

Plotseling werd hij overspoeld door gemengde herinneringen – hoe ze hadden gelachen als ze weer eens geweldige seks hadden gehad, maar ook haar tranen als hij iets had gezegd dat haar kwetste. Het deed hem pijn dat hij haar ooit aan het huilen had gemaakt.

Aan de andere kant: had zij hem niet zo razend gemaakt dat hij het liefst een gat in de muur had geslagen? Ze had hem soms werkelijk het bloed onder de nagels vandaan gehaald.

Waarmee ook alweer? Wacht even, hij kwam er zo wel op. Dat alles was nu bijna vier jaar geleden. Wat deed ze hier in Arcata? Een poosje na hun breuk – die bijzonder onaangenaam was verlopen – had hij geprobeerd contact met haar op te nemen. Hij had echter te veel tijd laten verstrijken, en ze was niet geweest waar hij had verwacht haar te zullen vinden.

Ze hadden elkaar ontmoet in Irak, waar hij werkzaam was geweest als F-16-piloot, en zij als luchtvaartverpleegkundige. Later, toen hij als F-16-instructeur was overgeplaatst naar de luchtmaachtopleiding in Phoenix, had hij haar teruggezien als verpleegkundige in het ziekenhuis op de basis. Twee jaar lang hadden ze een vaste relatie gehad, totdat er een grote verandering had plaatsgevonden in hun levens. Franci's termijn bij de luchtmacht zat erop, en in plaats van bij te tekenen, had ze besloten terug te keren naar de burgermaatschappij. Hij, daarentegen, zou zich laten omscholen tot piloot van de U-2, een spionagevliegtuig dat gebruikt werd om op grote hoogte verkenningsvluchten uit te voeren. Wat hem betrof hoefde geen van beide koerswijzigingen hun relatie te beïnvloeden. Hij had haar verteld dat hij zou vertrekken naar de luchtmachtbasis in het Noord-Californische Beale, en dat hij vermoedde dat zij daar wel werk zou kunnen vinden, als ze wilde.

Dat was het begin van het einde geweest. Na een relatie van twee jaar was Franci er, op haar zesentwintigste, aan toe geweest om zich te binden. Ze had willen trouwen en een gezin willen stichten. Op zich was dat niets nieuws – ze was vanaf het begin van hun relatie eerlijk geweest over haar toekomstplannen. Zelf had hij het huwelijk echter als een val beschouwd, en hij had geweigerd erin te trappen. Hij moest toegeven dat ze niet had aangedrongen, dat ze hem tijd had gegeven om van

gedachten te veranderen, maar ze had wel duidelijk gemaakt dat ze haar eigen ideeën niet los zou laten.

Daarmee was een impasse ontstaan. Sean was monogaam geweest, en hij had oprecht van Franci gehouden. Natuurlijk, zo nu en dan had hij wel eens naar een mooi meisje gekeken, maar daar was het bij gebleven. Hoewel ze ieder hun eigen huis hadden aangehouden, hadden ze vrijwel elke avond samen doorgebracht, tenzij een van hen afwezig was van de basis. Het was een manier van leven die hem goed was bevallen, en die ze wat hem betrof nog jarenlang in stand hadden mogen houden. Een huwelijk en een gezin, dat was hem, op zijn achtentwintigste, eenvoudig één stap te ver gegaan.

Franci had zich echter ingegraven. Of we trouwen, of ik stop ermee, had ze gezegd.

Jachtvliegers kon je beter geen ultimatum stellen. Die lieten zich niet commanderen door hun vriendin. Zoals te verwachten viel, was er ruzie van gekomen en had hij haar aan het huilen gemaakt met ondoordachte botte opmerkingen als: 'Vergeet het maar, meid. Als ik zou willen trouwen, dan wären we wel getrouwd,' en: 'Luister, ik weiger me te laten ketenen, zelfs door jou.' En meer van dat soort flauwekul.

Ook zij had in haar boosheid het een en ander gezegd, dingen die ze waarschijnlijk niet meende. Nu ja, misschien ook wel, dacht hij, haar gadeslaand terwijl ze lachte en kletste met haar vriendinnen. 'Sean, als je me nu laat gaan, dan loop ik de deur uit en zie je me nooit meer terug,' had ze gezegd.

En hij, stomme macho die hij was, had geantwoord met: 'O ja? Nou, pas op dat je de deur niet tegen je achterwerk krijgt.' Hij kromp nog ineen bij de herinnering.

Daarna waren ze ieder verbitterd hun eigen weg gegaan. Sean

was naar Beale vertrokken, omdat de kansen op promotie in de U-2 groter waren dan in de F-16, waar de concurrentie hevig was. Als afgestudeerde aan de militaire academie maakte hij in de toekomst kans op een benoeming tot generaal, mits hij de juiste carrièrestappen zette. Franci had de luchtmacht verlaten.

Hij had aangenomen dat hij haar zou kunnen vinden bij haar moeder in Santa Rosa, of in elk geval ergens in de buurt van haar moeder. Enkele maanden later, toen hij zijn opleiding in de U-2 had afgerond, en hij voldoende was afgekoeld om rationeel over hun situatie te kunnen praten, bleek ze echter te zijn vertrokken. Haar moeder idem dito. Een nieuw adres hadden de twee niet achtergelaten.

Nu, vier jaar later, dook ze dus op in Arcata, Californië. Wat had ze hier te zoeken? Hij had geen idee, maar de vrouw daar aan de andere kant van het restaurant was zonder twijfel Franci Duncan. Dat vertelde zijn wild bonzende hart hem, en de erectie die hij voelde opkomen zodra hij naar haar keek.

Zij en haar vriendinnen hadden een rondje koffie besteld, en maakten grapjes met de serveerster die zojuist hun cappuccino's en lattes had gebracht. Ze bogen zich naar elkaar toe om elkaar dingen toe te fluisteren, en leunden dan vervolgens naar achteren om te lachen om de grapjes en roddels die ze kennelijk uitwisselden. Een van hen haalde een sjaal tevoorschijn uit een kleurrijke tas, sloeg die om haar schouders en voelde bewonderend aan de stof. De jarige? Er waren geen mannen bij, en hij zag maar één trouwring – niet aan Franci's hand. Nu hoefde dat natuurlijk niets te betekenen; tegenwoordig droeg niet iedere getrouwde vrouw een ring, of in elk geval niet de hele tijd.

‘Weet je zeker dat ik je niet nog eens zal inschenken?’ vroeg

de barman, maar hij had net zo goed tegen de muur kunnen praten.

Sean wendde zijn blik geen ogenblik af van het tafereel dat zulke sterke emoties in hem opwekte. Hij miste Franci plotse-ling zo hevig dat het pijn deed. Dat hij haar had laten gaan, was een van de grootste fouten die hij als volwassene had gemaakt. Hij had een manier moeten vinden om haar ervan te overtuigen dat ze ook heel gelukkig konden zijn zonder te trouwen, en zonder een stuk of wat handenbindertjes om hen heen. Op zijn achtentwintigste, gestimuleerd door de kick van zijn be-roep, had hij zich veel te zeker van zichzelf gevoeld. Hij had geweigerd een vrouw de baas over hem te laten spelen. Nu, vier jaar later, realiseerde hij zich hoe belachelijk hij zich had opgesteld. In de tussentijd waren er andere vrouwen geweest, maar niet één had aan Franci kunnen tippen. Zijn gevoelens voor haar, zo had hij op de harde manier ontdekt, waren uniek. En hij durfde te wedden dat ook zij niemand had gevonden die evenveel voor haar betekende.

Nu ja, dat hóópte hij. Waarschijnlijk was het niet verstan-dig om er geld op in te zetten. Franci was ongelooflijk, en de kans was groot dat een lange rij knappe, goedgebouwde en meer dan bereidwillige mannen zich op haar stoep had aange-diend – waar die stoep dan ook mocht zijn.

‘Hallo, ben je er nog?’ vroeg de barman, met zijn hand voor Seans gezicht wuivend.

‘Wat?’

‘Je lijkt mijlenver weg, man. Waar zit je met je gedachten?’

‘Eh... daar.’ Met een knikje gebaarde hij naar de groep vrouwen aan de andere kant van het vertrek. ‘Volgens mij ken ik een van hen.’

‘Wil je nog een biertje?’

‘Nee, dank je.’ Zijn blik werd als vanzelf weer naar de vrouw aan de overkant getrokken.

Inmiddels had het groepje een tweede ronde koffie besteld. Er volgde nog meer geklets, gelach, gerommel in de tassen, en niet een van de vrouwen had oog voor wat er om hen heen gebeurde. Een ding was zeker: ze waren niet op mannenjacht. Geen van de vier had ook maar één blik op de bar geworpen.

Als Franci zijn kant zou opkijken, dan zou hij iets slims moeten bedenken om te zeggen. Hij zou moeten glimlachen, vol zelfvertrouwen naar de andere kant van het vertrek moeten lopen, gedag zeggen, een praatje maken met haar vriendinnen. Hij zou hen aan het lachen moeten maken en ervoor moeten zorgen dat ze hem aardig vonden, omdat dit zijn enige kans was. Wat er ook gebeurde, hij mocht Franci niet laten vertrekken zonder erachter te komen waar ze woonde. Het zou kunnen dat ze op bezoek was bij een van die vrouwen, en in dat geval zou ze hier waarschijnlijk niet snel terugkomen. Ze mocht niet opnieuw van zijn radar verdwijnen. Hij moest haar zien, met haar praten. Haar aanraken. Haar vasthouden.

‘Waarom ga je niet naar die vrouw toe?’ opperde de barman. ‘Gedag zeggen?’

Hij keek zijn nieuwe vriend aan. ‘Tja, eh... De laatste keer dat ik haar sprak, was ze niet zo gek op me.’

De man lachte. ‘Dat kan ik me nauwelijks voorstellen.’

Sean zat al een hele tijd naar de vrouwen te staren, en waarschijnlijk hield de barman hém weer in de gaten, voor het geval hij een of andere onbetrouwbare engerd zou blijken te zijn. Hij besloot tot een charmeoffensief en glimlachte joviaal naar de man. ‘Luister, het wordt hoog tijd dat ik betaal en ervan-

door ga, hoe gezellig het hier ook is.’ Hij legde wat geld op de bar, inclusief een ruime fooi, en vertrok zonder zijn glas leeg te drinken. Bij het naar buiten lopen, hield hij zijn hoofd omlaag, om niet op te vallen.

Op deze oktoberavond was het kouder dan gebruikelijk aan de kust. Hij slenterde door de straat, steeds een oogje houdend op de ingang van de bar. Hopelijk kwamen de vrouwen tevoorschijn voordat hij was doodgevroren. De gedachte dat Franci hem zou ontsnappen, was ondraaglijk.

Het kostte hem minder dan vijftien seconden om tot een besluit te komen: hij zou een serieuze poging doen om het met haar bij te leggen. Ze hoorden bij elkaar. En nu maar hopen dat zij er hetzelfde over dacht.

Geheel tegen zijn gewoonte in zond hij een gebedje omhoog. Er was vast wel een beschermheilige voor domme onvolwassen playboys, toch? Sint-Casanova? Sint-Don Juan? Wie dan ook... steek me de helpende hand toe, en ik beloof dat ik zal veranderen. Ik zweer het. In plaats van macho zal ik gevoelig zijn. Inlevend. We zullen er als rationele mensen over praten, naar elkaars argumenten luisteren, en terugkeren naar wat we vier jaar geleden hadden. We zullen –

Toen gebeurde het. De vier vrouwen kwamen naar buiten, een van hen beladen met tassen en cadeautjes. Ze bleven even staan, omhelsden elkaar lachend, en splitsten zich toen op. Twee vrouwen liepen naar links, twee naar rechts. Aan het eind van de straat gingen Franci en haar vriendin ieder een andere kant op, en Sean, die het gevoel had dat dit de grootste kans van zijn leven was, haastte zich achter haar aan.

Hij haalde haar in toen ze bezig was het portier van een kleine zilverkleurige sedan te openen. ‘Franci?’

Ze draaide zich abrupt om en staaarde hem met grote ogen aan.

‘Je bent het echt.’ Hij deed nog een stap in haar richting. ‘Je haar – wauw. Dat bracht me even in verwarring.’

In eerste instantie zag ze er geschrokken uit, bang bijna. Toen leek ze zichzelf weer in de hand te krijgen, hoewel ze huiverde van de kou en haar jas wat dichters om zich heen trok. ‘Sean?’

‘Jazeker,’ zei hij lachend. ‘Niet te geloven dat ik je zomaar tegenkom.’

‘Wat heb je hier te zoeken?’ vroeg ze. Aan haar stem te horen, was ze niet bepaald blij hem te zien.

‘Herinner je je Luke? Weet je nog dat ik je vertelde dat we samen een aantal blokhutten hadden gekocht, lang voordat wij elkaar ontmoetten? Inmiddels is hij uit het leger gegaan en heeft die blokhutten opgeknapt om te verhuren. Tegenwoordig heeft hij een fulltimebaan aan het beheer en het onderhoud.’

‘Hier?’ vroeg ze ontzet. Ze trok haar jas nog wat dichters om zich heen. ‘Die blokhutten staan hier?’

‘In de bergen, vlak bij Virgin River,’ vertelde hij. ‘Ik heb een paar maanden verlof opgenomen, en die breng ik bij hem door. Vandaag was ik in Arcata om wat te drinken.’

Ze keek om zich heen. ‘Waar is Luke? Is hij er ook?’

‘Nee.’ Hij lachte. ‘Hij is onlangs getrouwd. Ik probeer hem en zijn vrouw ’s avonds niet in de weg te zitten, omdat ze...’ Hij stopte en lachte opnieuw, hoofdschuddend. Toen keek hij haar aan. ‘Je ziet er geweldig uit. Hoelang woon je hier al? In Arcata?’

‘Eigenlijk woon ik niet hier. Ik had met een paar vriendinnen afgesproken. Is alles goed met jou? Met je familie?’

‘Tedereen maakt het best.’ Hij deed nog een stap in haar richting. ‘Franci, laat me je op een kop koffie trakteren. Dan kunnen we bijpraten.’

‘Eh... liever niet, Sean,’ zei ze. ‘Ik kan maar beter –’

‘Ik heb naar je gezocht,’ gooide hij eruit. ‘Om te zeggen dat het een vergissing was, zoals we uit elkaar zijn gegaan. We moeten praten. Misschien kunnen we nu dingen oplossen waarvoor we eerst te koppig waren –’

‘Luister, Sean, dit is een slecht idee. Ik ben niet boos meer, maar ik wil het verleden laten rusten,’ zei ze haastig. ‘Dus ik wens je het allerbeste, en –’

‘Ben je getrouwd?’

‘Nee, dat niet. Maar ik heb geen enkele behoefte om verder te gaan met de discussie waarop onze relatie is stukgelopen. Misschien kon jij het gemakkelijk loslaten, maar ik –’

‘Ik kon het helemaal niet loslaten, Franci,’ zei hij. ‘Ik heb je gezocht, maar ik kon je nergens vinden. Daarom wil ik praten.’

‘Nou, ik niet.’ Ze opende het portier van haar auto. ‘Wat mij betreft heb je destijds wel genoeg over dit onderwerp gezegd.’

‘Wacht eens even!’ Haar botte afwijzing schokte hem en maakte hem een beetje boos. ‘We kunnen toch wel een normaal gesprek voeren? Lieve hemel, we zijn twee jaar samen geweest! Het was goed, tussen ons. We hebben geen van beiden ooit een ander gehad, en –’

‘En jij zei dat het niet verder zou gaan.’ Ze rechtte haar rug. ‘In feite was dat nog een van de aardigste dingen die je hebt gezegd. Ik ben blij dat het goed met je gaat. Doe je moeder en je broer de groeten. En werkelijk, Sean, dring niet verder aan. Het is voorbij.’